

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Allison droomde.

Op zich niets abnormaals natuurlijk, maar in haar geval kon men rustig stellen dat ze de voorboden waren van veel onheil. Deze keer was geen uitzondering.

Ze bevond zich op de Battlestar Galactica en colonel Tigh legde een hand op haar schouder. "Het spijt me Commander. Weer een zoon te moeten verliezen..."

Allison balde haar vuisten en schreeuwde: "Waar is mijn zoon?!"

Tigh greep haar schouders beet en schudde haar flink door elkaar. Plotseling leek hij verdacht veel op Moya teamlid Sawyer.

"Hey! Blondje! Wat is er loos?"

Allison boorde haar nagels diep in het vlees van zijn armen. Sawyer onderdrukte de pijn en vroeg nogmaals wat er loos was.

Allison duwde hem van zich af en riep: "Mijn zoon! Ik wil mijn zoon!"

William Adama en The Doctor kwamen toegesneld en Adama vroeg: "Wat is er aan de hand?" The Doctor greep haar schouders beet en schreeuwde haar toe:

"Allison, je droomt weer, je hebt weer één van die dromen van je. Jij hebt alleen dochters. Jij hebt geen zoons. Wiens zoon is in gevaar?"

De kordate stem van de Timelord bracht Allison weer in de realiteit. Ze probeerde haar gedachten te ordenen. Lastig onder de beste omstandigheden. Nu, hier, ver in de ruimte op een levend ruimteschip was het nog moeilijker. Ze keek om zich heen en zag River Tam op de plaats waar de reguliere Pilot van Moya normaal zat.

River glimlachte droevig en zei: "Adama."

"Wat?" vroeg Sawyer. "Welke Adama? Onze ijzervreter hier of het jonkie op Serenity? Ik wou dat Twiggy hier wat duidelijker was."

William Adama wisselde zijn blik tussen de begaafde dames heen en weer. Met donkere stem vroeg hij: "Wat is er gaande? Loopt mijn zoon gevaar?"

Allison staarde River aan en beiden trokken tegelijkertijd dezelfde conclusie: "Apollo."

The Doctor schudde zijn hoofd. "Dat wordt lastig. Serenity vliegt momenteel door een zone waardoor communicatie met hen bijzonder lastig is. We kunnen hen niet direct waarschuwen."

Sawyer grijnsde: "Dan gaan we toch vals spelen maffe oude! Ik heb met de communicatie apparatuur hier op deze walvis contact kunnen leggen met Voyager. Hurley zegt dat hun communicatie apparatuur bijzonder krachtig is. Als zij even een relais verzorgen dan moet het lukken."

Adama knikte: "Goed plan. Regel het."

Een minuut later verscheen Hurley's gezicht op het beeldscherm. "Hoi Dude!"

Hoewel hij en Sawyer nooit echt beste maatjes waren geweest vond hij het toch leuk een bekend gezicht te zien opduiken. Sawyer grijnsde breeduit:

"Verzoekje Hurley. Kun je ons doorverbinden met Serenity? Allison en River hier hebben iets gevoeld. Nou ja, Allison droomde het en River pikte het op." Links van Hurley dook plotseling Simon op. Bezorgt vroeg hij: "Is er iets met River? Waar is ze?" River die zich buiten zijn beeld bevond riep:

"Met mij is alles in orde Simon. Het gaat om Apollo!"

Furieuus wrong Starbuck zich tussen het tweetal in. Ze briepte: "Wat zei je daar?"

Adama knikte en zei: "Het is waar Starbuck. Volgens Allison loopt Apollo gevaar."

Starbuck moest inwendig tot tien tellen en zei: "Dan stel ik voor dat we onmiddellijk allemaal koers zetten naar Serenity."

Allison schudde haar hoofd: "Dan zal het te laat zijn vrees ik. Serenity is op haar zelf aangewezen."

Adama haalde diep adem en vroeg aan Allison: "Weet je echt niet wat er precies aan de hand is?" Allison keek beschaamd naar de grond. "Het spijt me commander, maar zo overduidelijk zijn mijn visioenen en dromen niet."

Team Moya zag dat nu ook Jack en Wesley in beeld waren gekomen.

Met zijn heldere Britse accent vroeg Wes: "Kan het gevaar van binnenuit komen? Ik neem aan dat de Organisatie de deelnemers zorgvuldig heeft gescreend, maar het kan natuurlijk zijn dat bepaalde wezens hun plaats ingenomen hebben."

The Doctor knikte: "Dat is heel goed mogelijk Wesley. Ik heb diverse van dat soort ervaringen. Maar aan de andere kant moeten we het overduidelijke ook niet over het hoofd zien."

Wesley fronste zijn wenkbrauwen. "Hoe bedoel je?"

The Doctor glimlachte mysterieus: "Er bevinden zich aan boord van Serenity wezens met een zeer geheimzinnige achtergrond. Van wie van hen weten we het minst?"

Wesley haalde zijn schouders op en keek zijn reisgenoten aan. Captain Jack tuitte zijn lippen en zei: "Methos... Van hem weten we niet veel. Hij zou de oudste onsterfelijke zijn en hij heeft zich voorgedaan als iemand van jouw club Wesley."

Wyndam-Pryce permitteerde zich een kort lachje: "Je haalt een aantal zaken door elkaar Jack. De Watchers van Slayers en de Watchers van Onsterfelijken zijn twee heel verschillende clubs. En die van mij is zelfs recentelijk opgeblazen. Gedeeltelijk althans. Maar goed, je hebt gelijk over Methos. We weten niet veel van hem."

Ze werden in hun overpeinzingen gestoord door River die onbedaarlijk begon te lachen. "Niet Methos!" was het enige dat ze riep.

The Doctor merkte op: "Nu je het zo stelt... Ik denk dat je gelijk hebt River."

Adama balde zijn vuisten: "Genoeg! Mijn zoon loopt gevaar."

Hij wendde zich tot Hurley: "Jij, leg onmiddellijk contact met Serenity. Ik wil mijn zoon spreken en wel nu!"

Dit keer duurde het wel een kwartier voordat de verbinding was gemaakt.

Serenity bevond zich kennelijk in een heel lastige sector van het X-Q.

Het beeldscherm op Moya was nu in twee helften gesplitst. Links was de bemanning van Voyager te zien en rechts kon men het lieflijke gelaat van Jadzia Dax bewonderen.

Ze bevond zich aan het roer en vroeg met welluidende stem: "Wat kan ik voor jullie doen?"

Adama liet er geen gras over groeien: "Dax, waar is mijn zoon? Ik wil hem spreken."

Jadzia zag de bezorgdheid in de ogen van de commander en greep onmiddellijk naar de intercom van het schip: "Lee Adama naar de brug, Lee Adama naar de brug. Apollo meldt je nu!" Ze wachtte een aantal seconden. Serenity was niet zo erg groot en Apollo had er binnen een redelijke tijd kunnen zijn.

Jadzia stond op uit haar stoel en zei: "Ik ga hem onmiddellijk zoeken

commander." Wesley riep haar na: "Als je ergens een kruis van kunt maken, neem dat dan mee..."

William Adama sloot zijn ogen balde nogmaals zijn vuisten. Hij hoopte vurig dat zijn jongen veilig zou zijn.

Sawyer schudde verbaasd zijn hoofd en vroeg Wesley: "Kruis? Je verdenkt een vampier? Toch niet Vampirella? Ze heeft een chip die haar tegenhoudt als ze geweld tegen anderen wil gebruiken."

Dax rende door de gang en botste tegen Methos op die nieuwsgierig was geworden naar de communicatie die zij ontvangen had. Snel griste ze zijn zwaard mee en combineerde die alvast met haar Bat'leth tot een provisorisch kruis. En zo nodig zou ze ook de scherpe kanten gebruiken...

Methos, ook niet van gisteren (en dat bedoel ik tevens zo letterlijk mogelijk) begreep meteen wat er loos was en rende haar achterna.

Uiteindelijk in de ziekenboeg troffen ze Apollo aan.

Sinds het vertrek van de holografische Doctor had niemand toezicht gehouden en blijkbaar had Drusilla nu van die gelegenheid gebruik gemaakt om toe te slaan. Maar hoe? Ze had inderdaad een anti-agresie chip in haar schedel.

Apollo lag op het ziekbed en aan zijn linkerarm was een slang bevestigd die zijn bloed aftapte en deponeerde in een wijnfles.

Dax bedacht zich nog geen seconde en sneed de slang door met haar Bat'leth.

Vervolgens trok ze de band rond zijn arm die een te snelle aderlating verhinderde strakker aan en nadat ze de slang voorzichtig uit zijn arm had gehaald dichtte ze de wond met wat wondplasma.

Apollo kwam zwakjes overeind en fluisterde: "Ben je gek geworden Jadzia? Zij heeft bloed nodig! Ik moet haar mijn bloed geven! Ze heeft al zo veel verloren..."

Methos stond op een afstandje en vroeg op gebiedende toon: "Wie heeft veel bloed verloren?"

Apollo viel terug op het bed en zei hees: "Starbuck! Ze is hier en ze is gewond. Ze heeft bloed nodig. Laat me mijn bloed afstaan idioten dat jullie zijn!"

Jadzia had er schoon genoeg van en sloeg hem met haar rechterhand keihard in zijn gezicht. Ze schreeuwde tegen hem: "Wordt wakker Apollo! Starbuck is hier niet. Starbuck is aan boord van Voyager."

De viper piloot werd nog bleker dan hij al was en zei: "Ik begrijp het niet... Starbuck was zojuist hier en ik..."

Hij werd onderbroken door een zachte lach. De lach van Drusilla.

Ze kwam de ziekenboeg binnen en nipte elegant aan een glas rode wijn. Nee, niet wijn... Bloed! Het bloed van Apollo.

Woedend sloeg Methos het glas uit haar handen en Drusilla begon te pruilen. Vervolgens wilde ze hem aanvallen maar dat resulteerde in een pijnscheut in haar hoofd die haar tegen het dek van de ziekenboeg liet slaan.

Apollo was nu wat beter tot zijn positieven gekomen en ondersteund door Jadzia zat hij nu overeind op het ziekbed.

"Wat heb je met me gedaan?" vroeg hij verbijsterd.

Drusilla, nog steeds op het dek, schaterde het uit en zei: "Je kan een meisje toch niet kwalijk nemen dat ze toch iets probeert? Dankzij die chip kon ik je niet rechtstreeks proeven. Dus moest ik een list verzinnen."

Dax knikte langzaam. "Ik begin het te begrijpen... Het was jij die die

koerswijziging voorstelde. Je wist dat die ons zou brengen in een gebied dat moeilijk te bereiken was door Moya. Want je wist dat Allison soortgelijke gaven als jij bezit, maar dan sterker op het gebied van precognitie. Je kon je niet veroorloven dat ze ons op tijd zou waarschuwen. Vervolgens gebruikte je je hypnotische gaven om Apollo hier te laten geloven dat jij Starbuck was, en dat Starbuck in moeilijkheden verkeerde." Ze schudde haar hoofd. "Een duivels plan!"

Drusilla leek even te blozen en zei: "Dank je Jadzia!"

Methos vroeg: "Wat doen we nu met Drusilla? Onthoofden?"

Dru sprong overeind en deed een aantal passen terug. Heel haar houding telegrafeerde dat ze van plan was haar huid duur te verkopen.

Apollo stak zijn rechterwijsvinger op en zwaaide van nee. Hetgeen hij ook verbaal zo uitdrukte: "Nee, dat lijkt me duidelijk tegen de regels in.

Bovendien denk ik dat ze behoorlijk kan vechten. Het zou me niet verbazen dat dan ook één van jullie het loodje zal leggen. Ze heeft immers zelfs al een heuse Slayer uitgeschakeld! En ik vermoed dat als het puur op lijfsbehoud gaat aankomen die chip jullie niet zal helpen."

Drusilla grijnsde weer breeduit en begon op en neer te hupsen: "O, o, o, wat is dit toch een leuk spel! Ik tintel helemaal van top tot teen. O, wat schijnt de maan toch prachtig!"

Methos gebaarde naar Jadzia om haar mede te delen dat Dru zo gek was als een deur.

Lichtelijk geërgerd gebaarde Jadzia dat ze het daar volledig mee eens was.

Drusilla op haar beurt leek hen volkomen vergeten te zijn en danste de ziekenboeg uit.

Dax legde Apollo voorzichtig terug op het ziekenbed en zei: "Rust maar eerst uit Apollo. Je zult tijd nodig hebben om weer aan te sterken. Misschien dat we dat afgetapte bloed van je weer..." Vergeefs zocht ze naar de wijnfles.

"Methos? Waar is die fles gebleven met Apollo's bloed?"

De onsterfelijke keek verast op. "Drusilla moet hem weggegrist hebben. En we stonden er nog wel bij!"

Dax snoof verontwaardigd. "Ik zal niet toestaan dat ze kan genieten van dat bedrog van haar!"

Achter de deur van de ziekenboeg hoorden ze plotseling Drusilla luidruchtig boeren. Giechelend riep ze: "Te laat!"

Methos glimlachte zuinig: "Gechipt of niet, we zullen op onze hoede moeten zijn. We gingen er vanuit dat holodoc deze ziekenboeg zou beheren, maar helaas is hij reeds vertrokken."

Jadzia Dax zuchtte diep en knikte beamend.

"Ik moet nu terug naar de cockpit. Ik heb een vader gerust te stellen. En heel wat uit te leggen. Ik stel voor dat we om beurten de wacht houden."

Zonder zijn antwoord af te wachten snelde Dax in looppas terug naar de brug van Serenity.

Eenmaal terug in haar stoel zei ze tegen de wachtende mede Survivors:

"Apollo is niet langer in gevaar."

William Adama slaakte een zucht van verlichting en aan boord van Voyager vroeg Wesley: "Het was Drusilla. Of niet soms?" Jadzia trok een scheef gezicht. "Inderdaad Wes. We zullen gewoon extra voorzicht moeten zijn."

Wesley knikte en zei: "Onderschat Drusilla NOOIT."
Starbucks ogen leken vuur te schieten. "Als ik straks daartoe de gelegenheid krijg zal ik een hartig woordje met Dru wisselen. Non-verbaal natuurlijk."
William Adama had een grimmige uitdrukking op zijn gezicht, maar zei niets.

Hurley slikte. En slikte nogmaals.
Om de spanning te doorbreken vroeg hij nonchalant: "Goh, iemand zin in een spelletje? Wie weet wat?"

In de duistere diepten van het X Quadrant vlogen de drie fantastische schepen verder. Hun mysterieuze bestemming tegemoet.